

ЦАРЬ ИВАНЪ АСЕНЪ I

На поробена родина миналата слава —
сжща жарь — до смърть горѣше ти гърдитѣ,
грѣеше у тебѣ за подвигъ мисль свѣтла, здрава
всѣки мигъ подѣ тежкий укоръ на дѣдитѣ.

И когато ти възправи станъ и мечъ обнажи,
дружно те понесе цѣлъ народъ къмъ трона, —
вдѣхновенъ, ликуващъ, обичѣта си да изкаже,
отъ рубини скжпи сложи тебѣ корона.

Буденъ стражъ надъ свидна рожба — възкресено царство,
свѣтѣше въ очитѣ ти на дългъ изпълненъ
гордостѣта, за миръ копнѣеше ти и за братство.

Отъ дѣсницата на близъкъ вѣроломно падна. . .
О, Асене, спишѣ ти съ лаври цѣлъ загърленъ
въвъ земя за братска кръвь димеща вѣчно жадна!

ПАН. ПЕТРОВЪ